

Treść:	849. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. o opłatach za mieszkania zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych, lub administrowanych	1323
	850. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 sierpnia 1924 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa	1324

849.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 1 października 1924 r.

o opłatach za mieszkania zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych, lub administrowanych.

Na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 t. o uposażeniu sędziów i prokuratorów (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1107), zarządza się co następuje:

§ 1. Lokale reprezentacyjne wolne są od opłaty. Mogą je użytkować: Prezes Rady Ministrów, ministrowie i wojewodowie, o ile lokale te istnieją w dotyczących gmachach państwowych, lub gmachach przez Skarb Państwa wynajętych, względnie administrowanych.

§ 2. Wojskowi i funkcjonarjusze państwowi, którzy z tytułu swej służby mieszkają w przydzielonych im mieszkaniach służbowych, opłacają za te mieszkania komorne w wysokości dodatku na mieszkanie, przysługującego im na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. w sprawie dodatku na mieszkanie (Dz. U. R. P. № 69 poz. 673).

Za mieszkania służbowe uważać należy mieszkania przydzielone przez władze przełożone funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym zawodowym:

- a) dla wykonywania czynności służbowych, związanych z danym gmachem,

b) ze względu na szczególny charakter czynności służbowych, wymagających zajmowania mieszkania w ściśle określonym gmachu.

Szczegółowe listy mieszkań służbowych ustalą właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 3. Za podstawę obliczenia wysokości opłat za korzystanie z mieszkań otrzymywanych przez funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych od Skarbu Państwa w naturze poza przewidzianymi w §§ 1 i 2 służyć będzie podstawowe komorne w myśl postanowienia art. 5 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 39 poz. 406).

§ 4. Dla lokali, które przed rokiem 1914 nie były wynajmowane, wysokość podstawowego komornego, wymienionego w § 3 oznacza się jak następuje:

A. Miejscowości dzieli się na cztery kategorie, odpowiadające podziałowi miejscowości na klasy w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 r. w sprawie dodatku na mieszkania (Dz. U. R. P. № 69 poz. 673).

Miasto stołeczne Warszawa stanowi odrębną kategorię.

B. Wysokość podstawowego komornego od jednego metra kwadratowego powierzchni użytkowej w rozumieniu art. 4 i 6 ustawy o ochronie lokatorów ustala się dla:

miasta stołecznego Warszawy	na	11 — 16 zł. rocznie	
miejsowości kategorii I	"	10 — 14 "	"
" " II	"	8 — 12 "	"
" " III	"	6 — 10 "	"
" " IV	"	5 — 8 "	"

a to zależnie od jakości i wartości czynszowej mieszkania.

Wysokość opłaty ustala władza lub urząd sprawujący zarząd budynkiem.

§ 5. - Od podstawowego komornego obliczonego na zasadzie §§ 3 i 4 pobierane będą należności, zgodnie z postanowieniem art. 6 ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. № 39 poz. 406).

Należności te wzrastają zgodnie z postanowieniami art. 6 ustęp 3 ustawy o ochronie lokatorów.

§ 6. Postanowienia art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów, traktujące o opłatach dodatkowych mają analogiczne zastosowanie do pomieszczeń, wymienionych w §§ 3 i 4 rozporządzenia niniejszego, zaś do pomieszczeń wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia postanowienia ustępu 1 p. a art. 7 ustawy o ochronie lokatorów.

§ 7. Opłaty obliczone według zasad §§ 2, 3, 4 i 5 odnoszą się wyłącznie do lokali mieszkalnych, natomiast za użytkowanie zabudowań gospodarczych, placów, ogrodów i t. p. pobierane będą opłaty dodatkowe, stosownie do wartości użytkowanych przez lokatorów przedmiotów.

§ 8. Niepobrane czynsze do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia winny być uiszczone w 12 ratach miesięcznych, przyczem za każdy ubiegły miesiąc przyjmuje się czynsz w wysokości $\frac{1}{3}$ czynszu, przypadającego za miesiąc czerwiec 1924 r. o ile wysokość czynszu nie została niżej ustalona obowiązującymi w swoim czasie przepisami prawnymi.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 czerwca 1924 r. i nie dotyczy mieszkań, zajmowanych przez funkcjonariuszów państwowych poza obszarem Państwa.

§ 10. Wykonanie niniejszego rozporządzenia zleca się Prezesowi Rady Ministrów, oraz Ministrom: Skarbu, Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu, Kolei, Spraw Wojskowych i Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Kolei: *Tyszka*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

850.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 25 sierpnia 1924 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa.

Na zasadzie § 34 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. № 65, poz. 635) zarządza się co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

(do art. 3 ustawy)

§ 1.

Opłatę zasadniczą podatku od wyrobu za pierwsze 1500 hl. brzezki gorącej należy wnieść przed rozpoczęciem ruchu w roku obrachunkowym, a opłatę dodatkową—przed rozpoczęciem warek każdych następnych 1500 hl. brzezki gorącej.

Można też wnosić tę opłatę zgóry za 3000, 4500 i t. d. hl. brzezki.

Urzędnik zatwierdzający oznajmienie na warke powinien przed tem stwierdzić, że podatek od wyrobu uiszczono.

Przed uiszczeniem tego podatku wykonywanie warek należy wstrzymać. Dowód uiszczenia tej opłaty należy przechowywać przy aktach odnoszących się do zapisów w księdze warek.

(do art. 4 ustawy).

Wywóz piwa za granicę.

§ 2.

Przepisy, odnoszące się do uwolnienia od podatku piwa, które pod kontrolą skarbową wywozi się za granicę Państwa, zawiera dodatek A.

(do art. 5 ust. 1 ustawy).

Wyrób piwa w roku obrachunkowym.

§ 3.

1) Za piwo wyrobione w browarze w ciągu roku obrachunkowego uważa się piwo: a) co do którego w ciągu roku obrachunkowego powstał obowiązek zapłaty podatku (art. 9), b) piwo wywiezione bez podatku za granicę Państwa, c) piwo wydane pracownikom browaru bez podatku.

2) Za rok obrachunkowy uważa się czas od 1 stycznia do 31 grudnia.

(do art. 5 ust. 2 ustawy).

Piwo pełne, dubeltowe i mocne.

§ 4.

Podstawę do odróżnienia piwa pełnego, piwa dubeltowego i piwa mocnego stanowi zawartość w piwie ciał stałych, rozpuszczalnych, pochodzących z użycia słodu i cukru (zawartość ekstraktu), odniesiona do odpowiadającej temu piwu brzezki pod-